

yderligere krav. Jeg må sige, at som erhvervsdrivende er der ikke længere tvivl i mit sind om, hvor min produktionsforøgelse skal planlægges. Det bliver i hvert fald ikke i Danmark.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg synes, der råder en misforståelse om, hvad der egentlig ligger i begrebet aftaler. Det system, regeringen forudsår med sit forslag, er, at virksomhederne som et led i deres almindelige ledelsesopgaver – altså de virksomheder, der er omfattet af muligheden for at indgå aftaler – med støtte af den højeste sagkundskab på området udarbejder et oplæg til, hvad virksomheden kan gøre yderligere.

Hvis virksomheden har gjort alt det, de uafhængige sagkyndige siger er teknisk muligt og økonomisk forsvarligt, og det også efter Energi-styrelsens opfattelse er rigtigt – og normalt har vi jo et godt og tillidsfuldt samarbejde med virksomhederne på det område – vil der blive en afgiftsfritagelse uden krav om yderligere tiltag. Hvis det derimod viser sig, at der er investeringer, man inklusive afgiften kan foretage lønsomt med en tilbagebetalingsperiode på 4 år – trods alt en ret kort periode – kan Energi-styrelsen stille krav om, at man foretager disse investeringer.

Når aftalen udløber, foreligger der naturligvis den samme situation. Det vil sige, at man igen har mulighed for at blive fritaget efter en dialog. Hvis man til den tid igen har gjort det, der er muligt, bliver man fritaget for afgiften. Sådan er systemet bygget op.

Hr. Hansen-Nord siger, at det værste, han næsten kunne tænke sig, var, at når vi havde opnået de 20 pct.s reduktion af CO₂-udslippet, skulle vi forestille os yderligere reduktioner. Hvis det er det værste, hr. Hansen-Nord kan forestille sig, er jeg bange for, at hans mareridt går i opfyldelse. Det er faktisk nødvendigt at gå videre end de 20 pct. efter år 2005.

De 20 pct. er et højt tal – det kan enhver, der har overværet debatten i dag, skrive under på – i forhold til de politiske muligheder og de internationale vanskeligheder, da er det et højt mål. Men hvis man skal tage de anbefalinger, der foreligger fra det intergouvernementale klimapanel – som jo er det faglige grundlag, klimaforandringskonventionen er bygget på, og som alle lande har tilsluttet sig – for gode varer, er 20 pct. et meget beskedent mål, og så skal vi væsentlig videre. Men det kan vi ikke komme fra den ene dag til den anden, det er en proces.

Min påstand er, at hvis vi kommer i gang i tide, er det muligt for os at gennemføre hele denne omstillingsproces, så vi kan få en velstand og en vækst i verden, som er tilpasset de økologiske forudsætninger, som jeg tror det store flertal af befolkningen er enig med regeringen i skal opfyldes. Det er faktisk dumt, når man siger til virksomhederne: Vent og se! Udsæt det! Det bliver meget værre, hvis vi skal gennemføre det om 20 eller 30 år, hvis det da overhovedet er muligt til den tid. Det er vigtigt for os at komme i gang nu og gøre tingene på en fornuftig og ordentlig måde.

Endelig vil jeg sige, at vi har jo mulighed for at standse op, når den første runde af aftalerne er gennemført, og diskutere her i Folketinget: Var instrumentet det rigtige? Skulle vi gøre det på en anden måde? Hvis Venstre og De Konservative ville gå ind i forhandlinger med os andre om at finde ud af det, var det absolut en ting, vi ville være åbne for at give løfter om, så man kunne være sikker på at have medindflydelse på, hvad der skete i anden omgang.

Men man har valgt den guld politik, de korslagte armes politik, valgt at se væk fra problemets omfang, valgt at sige: Vi tror slet ikke, der er noget rigtigt problem. Vi tror, det er konstrueret. Det er nogle onde mennesker ovre i Energi-styrelsen, der har siddet og fundet frem til det her, for de har en nærmest satanisk lyst til alt det politiske smadder, vi har haft med de grønne afgifter. Det er politisk masochisme, der driver disse mennesker.

Hvis man ikke har den opfattelse, men derimod har en seriøs opfattelse og gerne vil medvirke i forhandlingerne, er vi meget åbne over for at finde en løsning, hvor vi giver de partier mulighed for at være med til at påvirke de næste faser i implementeringen. Det eneste løfte, vi ikke kan give – og det være sagt ligeud til hr. Hansen-Nord – er, at når vi har nået 20 pct.-målet, er vi nået til vejs ende. Det vil desværre være nødvendigt at reducere CO₂-belastningen i verden yderligere, hvis vi skal undgå klimaforandringer.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Det er hr. Duetofts svar til fru Gitte Seeberg, der kalder mig herop, og det drejer sig om hele den omkostningsudvikling, der vil være for en række virksomheder.

Der er ikke nogen tvivl om, at en række danske virksomheder får større omkostninger, efter